

ud i Landdistrikterne og de mindre Byer, overalt hvor Folk begære det, saaledes kan det ogsaa ske fra det kgl. Bibliotek, om end ikke med slet saa stor Lethed som fra Statsbiblioteket i Aarhus. I alt Fald er det ikke i den Grad gaaet op for Folk, at det kan ske. Men der var Grund til for de københavnske Bibliotekers Vedkommende at lette dette yderligere, og saavel for de københavnske Bibliotekers som for Aarhus-Bibliotekets Vedkommende var der i høj Grad Grund til at gøre det kendt for Befolkningen rundt omkring i Landet, paa hvilken Maade man kan laane fra Bibliotekerne, hvor let det er, hvilke Fordringer der stilles, og hvorledes man skal bære sig ad. Hvis f. Eks. Kultusministeriet vilde sende Cirkulærer om Bibliotekernes Benyttelse og Fremgangsmaaden derved ud til Lærerne og opslaa en kort Vejledning i saa Henseende paa Jernbanestationerne rundt omkring i Landet, vilde det føre til en kolossal forøget Benyttelse af disse Biblioteker til Udlaan.

Jeg tror, at disse Foranstaltninger til sammen, dette, at man for de københavnske Bibliotekers Vedkommende end yderligere lettede Udlaanet og for samtlige Bibliotekers Vedkommende bekendtgjorde, hvor let det er at laane fra dem, og hvordan Fremgangsmaaden er, og at man for de københavnske Biblioteker søgte at forlænge den Tid, i hvilken man kan benytte Læsestuen, til Kl. 10 Aften, vilde gøre, at disse store Bogskatte i en ganske anden Grad end nu kunde komme den almindelige Befolkning til gode og særlig den Del af den, som kan have mest Gavn deraf, nemlig den unge Befolkning, som er beskæftiget hele Dagen, og som tidt er den mest videlystne. Disse Henstillinger vil jeg tillade mig at gøre til den højtærede Minister. Jeg venter ikke noget Svar fra ham her. Det er Forhold, vi ikke saadan have behandlet i Udvalget, men jeg vilde være glad, om den højtærede Minister vilde tage dette under Overvejelse mellem anden og tredje Behandling.

Under Nr. 107 findes en Anmærkning, der ikke er noget nyt, hvilket ogsaa fremgaar af Udtrykket: „Udvalget foreslaar at genindsætte følgende Anmærkning“. Den lyder saaledes: „Ministeren bemyndiges til af denne Sum“ — det vil sige Summen til Tilskud til Skolefondene til Forrentning og Afdrag af Byggelaan — „at bevilge Tilskud dels til Opførelse og Indretning af lukkede Gymnastiklokaler ved Købstædernes Kommuneskoler dels til Tilvejebringelse af Idrætspladser ved Kom-

muneskoler i Købstæderne og paa Landet, alt efter de i Lov af 29. Marts 1904 § 33 nærmere fastsatte Regler.“ Denne Anmærkning er i Virkeligheden en gammel Bekendt, fandtes i Fjor, og man er i Ministeriet gaaet ud fra, at man ikke behøvede at gentage den, fordi den en Gang er godkendt herfra og fremdeles vil være i Kraft. Men vi have i Finansudvalget ment, at det baade her og i andre lignende Tilfælde var den rette Praxis at gentage Anmærkningen fra Aar til Aar, hvilket giver Finansloven større Forstaaelighed og Overskuelighed og i sig selv er det mest korrekte.

Under Nr. 109 meddeles det, at der ved Samraad er forhandlet om Tilskud til Københavns Aftenskoler, og jeg skal dermed sammenholde under Nr. 123 et andet Samraad om, at Understøttelsen til Bogsamlinger for Børn i Folkeskolen ogsaa kan anvendes i København. Det er Samraad, der særlig ere rejste af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) — jeg kan godt nævne et enkelt Medlem som Ophavsmand hertil —, og det er naturligt, at han kommer til nærmere at motivere dem. Det ærede Medlems Tankegang er, saa vidt jeg har skønnet, den, at det er urigtigt, at København har en saadan Særstilling med Hensyn til disse Bevillinger. Fra anden Side gøres den Betragtning gældende, at det københavnske Skolevæsens Stilling i det hele er særegen, at det er en Stat i Staten, og at hele Spørgsmaalet om det københavnske Skolevæsens Stilling maa tages op til fornyet Overvejelse, inden man ophæver Københavns Særstilling ogsaa med Hensyn til Bevillinger som denne. (K. M. Klausen: Ja, det er en dejlig Særstilling). Det er den Betragtning, som ogsaa Ministeren gjorde gældende.

Under Nr. 116 meddeles det, at Udvalget forbeholder sig sin Stilling til den store Nybevilling til „Samfundet, der antager sig vanføre og lemlæstede“ og „Hjemmet for vanføre“. Jeg skal her som ved de øvrige Forbehold ikke komme ind paa Sagens Realitet, men kun sige, at da det er saa store nye Udgifter, stigende fra Aar til Aar, der kræves til disse Anstalter, har Udvalget trods al Sympati med Anstalternes gode Ledelse og udmærkede, humane Virksomhed ment, at det dog var rigtigt at tage op til en grundigere Overvejelse, hvorledes disse Anstalters Forhold kunne ordnes, idet det har forekommet Udvalget, at det neppe kan blive ved at gaa, som det gaar. Dermed